

Budapest

József-körut 29. sz.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel12 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonsági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.
Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész.
Ilkey László székesfevárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.,
Nagy Józsa m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.
b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.
b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetetik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezménye-

zettnek 2000 korona halálzási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

Ezek képezik a biztosítottaknak *A)* csoportját, míg azok, akik a *B)* csoportba óhajtanak belépni, az itt felsorolt pénzbeli kedvezményeknek csupán felét kapják.

Ezen kedvezmények ellenértéke fejében az utóbbi csoportba belépők az első évben havi két korona, a második évtől kezdve havi 2 korona 50 fillér tagsági díjat, az *A)* csoportba belépők pedig az első évben szintén havi 2 korona, a második és a következő években havi 5 korona tagsági díjat fizetnek.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezekon felül úgy az *A)*, mint a *B)* csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselvényben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Választmányi ülés. Egyesületünk választmánya, multkori h iradásunkhoz képest, hétfőn, május hónap 13-án este 7 órakor tartja a közgyűlést megelőző utolsó ülését, még pedig az egyesületnek új helyiségeiben (Budapest, VIII. ker., József-körút 29. szám, I-ső emelet.) Felkérjük a választmányi tagokat, hogy erre a kiválóan fontos ülésre minél tömegesebben megjelenni sziveskedjenek.

Közgyűlésünk. Mint azt már lapunk 16-ik számában is jeleztük volt, egyesületünk a maga rendes közgyűlését vasárnap, folyó évi május hó 19-én délelőtt 9 órakor tartja meg a »József főherceg«-szálloda földszinti nagytermében (Budapest, VIII. kerület, Kerepesi-út és Köztemető-út sarkán, a keleti pályaudvar közvetlen közelében).

A közgyűlés napirendje:

1. Az igazgatóság jelentése a lefolyt üzleti év eredményeiről.
2. A felügyelő-bizottság jelentése.
3. A választmányi tagok létszámának felemelése, egyes új választmányi tagok választása
4. Két új igazgatósági tagnak választása.
5. Indítványok tárgyalása.

Az alapszabályok 10. §-ában említett s a 11. §-szerint megválasztott egyesületi képviselők számára a meghívók külön-külön szétküldettek. Megjegyezzük azonban, hogy azon egyesületi képviselők, akik tagsági díjaikkal hátralékban vannak, az alapszabályok 5. §-a értelmében tagsági jogokat nem gyakorolhatnak, a közgyűlésen sem felszólamlási, sem szavazati joggal nem bírnak, s ennél fogva meghívót sem kaptak.

A többi egyesületi tagokat, t. i. azokat, akik nem egyesületi képviselők, szintén igen szívesen látjuk a közgyűlésen. Ezek azonban alapszabályok szerint a tanácskozáshoz hozzá nem szólhatnak s a szavazásban részt nem vehetnek. Ha netán kívánsága, indítványa lenne egyik vagy másik ilyen tag-

nak, azt még a közgyűlés előtt idejekorán közölje az egyesületi képviselők valamelyikével.

Az egyesületi képviselők hozzák el magukkal a közgyűlésre szóló meghívóikat; a többi egyesületi tagok pedig a folyó évi áprilisi, illetve májusi tagsági díj befizetéséről szóló nyugtaikat; mert mindenki csak ezek előmutatása esetén bocsáttatik a közgyűlési terembe, ne hogy idegen vagy illetéktelen emberek tolakodjanak be esetleg. Az igazgatóság és a választmány különösen nagy súlyt fektetnek arra, hogy a közgyűlés lefolyása mindenképpen komoly legyen és kérik a tagokat, hogy őket ebben a szándékukban a legkiterjedtebb mértékben támogatni sziveskedjenek. Tisztelje mindenki a társainak vélemény- és szólás-szabadságát, hallgassa türelemmel azok érveléseit, s akkor biztos lehet benne, hogy társai vele szemben hasonló módon fognak viselkedni.

Egyesületünk egy virágzó jövőnek kezdetén áll; nem volna tehát ildomos, ha az első igazi, érdemleges egyesületi közgyűlés oda nem tartozó hang vagy viselkedés által homályosítottatnák el. Aki ezt megtenné, az csak az egyesületnek, önnönmagának és kartársainak érdekei ellen cselekednék. Azért uondjuk el mindezt, mert az utóbbi időben szinte divatossá vált a közgyűléseken való türelmetlen és egymás irányában tiszteletlen hang. Reméljük, hogy a mi közgyűlésünk kivételt fog e tekintetben is képezni.

Ugy legyen!

Helyiségváltoztatás. Értesítjük egyesületünk tagjait és lapunk előfizetőit, hogy hivatali helyiségeink május elseje óta Budapest, VIII. ker., József-körút 29. szám I. emeletén vannak.

Bizalmi férfaink folytatólagos jegyzéke:
Sövényházi Hosszú Tamás, máv. iroda-altiszt, Bruck, Lajtha mellett. Kiss Ferencz, vonatmálházó, Lugos.

Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek.

Lapunk 18. számában kimutatott segélyösszeg 8000 korona.

Balesetsegélyek.

Lapunk 18. számában kimutatott segélyösszeg 10.666 korona 66 fillér

Betegsegélyek.

Lapunk 18. számában kimutatott segélyösszeg 3455 korona.

Olvasóinkhoz.

Folyó évi május hónap 1-jével új előfizetést nyitunk lapunkra mindazok számára, akik egyesületünknek nem tagjai, de akik úgy a balesetbiztosításnak kedvezményében, mint egy komoly és tartalmas hetilaphasznos, szórakoztató olvasmányában részesülni akarnak.

Lapunknak legutóbb megjelent számai tesznek tanubizonyságot róla, hogy ilyen komoly, tárgyilagos és tartalmas egyesületi közlöny — legalább ebben a szakmában — ez idő szerint nincs sehol az országban. De nincsen olyan lap sem, amely a balesetbiztosítás kedvezményét mindenkinek, kivétel nélkül, oly olcsó árban nyújtaná, mint a mi heti közlönyünk.

Nem egyesületi tagok részére a lap előfizetési ára havonként egy korona. Ennek ellenében megkapják az előfizetők a minden vasárnap megjelenő lapot, és a »Nemzeti Baleset-Biztosító Részvénytársaságnál« 2000, azaz kétezer koronáig vannak biztosítva halált okozó, vagy állandó és teljes munkaképtelenséggel járó baleset ellen, szintugy ezen 2000 korona arányában minden olyan baleset ellen, amely részleges, de állandó rokkantságot okoz. Erről a biztosításról minden előfizető — aki nem a »Kitartás«-egyesületnek tagja — egy külön biztosítási kötvényt kap.

Ezen lapelőfizetés nem tévesztendő össze magával az egyesületi tagsággal. Mert az egyesületi tagok úgy mint eddig, továbbra is díjtalanul kapják a lapot és az azzal járó összes kedvezményeket. Akik pedig még nem egyesületi tagok, de a lap élén felsorolt kedvezményeket óhajtják elérni, azoknak nem elég csak magára a lapra előfizetniök, hanem szabályszerű felvételi igazolvánnyal az egyesületbe való felvételt kell kérelmezniök.

Egyesületünknek minden egyes tagját felkérjük, hogy a lapot minél szélesebb körökben ismertessék, megkedveltessék és ezzel nemcsak az egyesületnek, hanem önönmaguknak is hasznot hajtsanak. Mert az egyesületnek terjeszkedése és megerősödése minden egyes tagnak megerősödése egyuttal. Különösen a bizalmi férfiakat kérjük, hogy úgy a lapnak, mint az egyesületnek érdekeit ebben az irányban is karolják fel és terjeszszék, a kellő felvilágosításokat, útbaigazításokat minden irányban megadják s a lap külön előfizetési díjait szokásos úton juttassák az egyesület pénztárához.

Újból hangsúlyozzuk, hogy nem egyesületi tagok részére az előfizetési díj — baleset ellen való biztosítással együtt — havonként egy korona, negyedévenként három korona, félévenként hat korona, egész évre pedig tizenkét korona.

A szeszes italokról.

No! Ugyan?

Hát a »Kitartás«, a kölcsönösen segélyező-egyesület, már pálinkával is foglalkozik? Talán bizony hogy boltot nyitott szeszes italok kimérése számára és most lapjában azt hirdeti, hogy a rosztopsin jobb-e vagy a legújabb főzetű ó-szilvórium?

Nem úgy van. A »Kitartás« sem pálinkásboltot nem nyitott, sem a pálinkafajtákról lapjában elmélkedni nem akar. Hanem igenis, hozzá akar szólni egy fontos kérdéshez, mely most nagyon aktuálissá vált azon a réven, hogy a művelt országokban mindenütt erős mozgalom indult meg az iszákosság meggátolására. Okos emberek már kongresszust is tartottak ebben a dologban, amely kongresszuson képviselve volt az európai államok és országok mindegyike. Még az orosz is.

A kongresszus nagyrészt orvosokból állott. Valahányan a napokig tartott értekezleten felszólaltak, egytől-egyig a szeszes italok kártékony hatásáról tudtak csak beszámolni és nem akadt közöttük egy, aki az alkoholt, a szeszes italoknak ezen bódító mérget, pártfogásába vette volna. El is határozták, hogy minden országban a legkiterjedtebb mozgalmat fogják megindítani, hogy a szeszes italok élvezetét — egyelőre társadalmi úton — minél jobban korlátozzák és lassan-lassan teljesen megszüntessék. Ami ugyan vérmes egy reménység, de legalább őszinte, jó szándéokra vall.

Ha valakit, úgy a vasuti embert érdekli ez a kérdés közelről. Kiváltképen azt, aki kint dolgozik, kint utazik a végrehajtó szolgálatnál, állomásokon és vonalakon. És nem hisszük, hogy volna közöttük csak egy is, aki nem látta, aki nem tapasztalta volna a szeszes italok végzetes kihatását a szolgálatra magára, az emberek biztonságára és épségére.

Azt mondják, hogy a vasutaknak van egy rémjük, amelyiktől nem tudnak, nem bírnak szabadulni semmi áron. Ez a rém: a vasuti balesetek. Amelyek ellen nem véd meg sem a legtökéletesebb berendezés, sem a legkifejlettebb fegyelem. Nem védhet meg pedig, mert az anyag gyöngé, az ember gyarló.

Hát a tapasztalt, a világlátott öreg vasutas erre azt mondja, hogy: Igen bizony, a dolog tényleg úgy áll. Az anyag csak anyag marad és törékeny. Az ember pedig gyarló és gyöngé, ha még annyira kötelességtudó és fegyelmezett is. Hanem van ott egy harmadik tényező, amelyet szintén nem szabad kicsinyelni. Annyi bajt, veszedelmet és szerencsétlenséget, mint

ez egymagában véve, még senki és semmi a vasutaknál nem okozott. Ezen a réven ezt a harmadik tényezőt bátran kinevezhetnők a vasuti balesetek adjutánsának.

Ez az adjutáns pedig nem más, mint a szesz.

Jelentkezzék az ő hatása akár pálinkában, akár borban: ott, ahol ez a vasuti szolgálat teljesítése közben történik, rendszerint végzetes hatáshoz szokott lenni. Embereket gyilkol, állatokat öl, vagyont pusztít; kiveszi a kenyeret a család szájából, bánatba, fájdalomba dönt hitveseket, s a ma még életvidor gyermekesreg holnap már mint apátlan árvák száználmas csoportja siránkozik a hideg koporsó körül!

Az a bor, az a pálinka! De sok, de végtelenül sok bajt is okozott az már a vasuti vonalak mentén! Mennyi tengernyi vér, mennyi tengernyi könny folyt már miatta, amióta az első vasutat megépítették! És hiába. Hiába az átkok visszhangja, hiába a kiömlött sok vérnyma, hiába a még folyton tartó könyvek: az emberek nem okulnak. Nap-nap után akad közöttük olyan, aki a bort, a pálinkát előbbre valónak tartja, mint a lelke üdvösségét. Aki, ha szeszest italt lát, megfélekedzik hivataláról, szolgálati esküjéről, kenyeréről, jövőjéről, családjáról; megfélekedzik a felelősségről, embertársainak életéről és vagyonáról; megfélekedzik mindenről, még magáról is. És reszkető kézzel nyúl a butykos után, lázas szemmel méregeti annak tartalmát és pokoli kéjjel önti magába az ördögi italt. Nem érez ilyenkor egyebet, mint a kéjes tűznek csiklandozását a torkában, nem hall egyebet, mint a butykos kotyogását és nem lát egyebet, mint — az eget teli bőgőhegedüvel. Az egyik korty megkívánja a másikat, egyik pohár a másikat; és minél jobban szaporodnak odabent, annál kiáltóbb a kívánságuk mind több és több ital után. Hogy azután behálózzák áldozatuknak esztét és érzését, elnyomják a józan észnek, a lelkiismeretnek szavát, hatalmukba kerítsék az akaratnak forrását és mindezek beteltével — állattá alacsonyítsák le ezt az ő áldozatukat; ezt az embert, aki őket annyira szereti.

A vasuti balesetek statisztikája a megmondhatója, hogy mindazon emberelgázolások és embersérülések, amelyek a vasuti vonalak mentén évről-évre rengeteg számban előfordulnak, legalább is felerészben a bornak vagy pálinkának köszönhetik keletkezésüket. És ez a statisztika a megmondhatója annak is, hogy hány horzsolás, kisiklás, még egyéb efajta

baleset történik hasonló okokból. Annak meg már a vasutasok maguk a megmondhatója, hogy hány ilyen és ebből az okból keletkezésében levő balesetet sikerül a józanoknak megakadályozniok!

Hogy a szeszest italok ilyen nagy szerepet visznek a vasuti szolgálatban, ezt korántsem szabad azonban magának a vasuti társadalomnak terhére róni. Ezért nem mindig maga az a vasutas felelős. Mert a vasuti szolgálat természete már magában véve is sok olyan dolgot tesz kívánatlansá vagy szűkségessé, amely dolgok a laikus ember előtt legalább is visszatetszők. Kiváló helyet foglal el az ilyen dolgok között a szeszest italok élvezete.

A t. cz. publikumnak az a része, amelyik csak a külszin után ítél s a vasuti szolgálatról csak annyit tud, hogy a vasutasok mind részeges fráterek (s erről annyira meg van győződve, hogy megesküdné reá) — a publikumnak ez a része tehát halvány sejtelmmel sem bír azokról a helyzetekről, amikor a szeszest ital mérsékelt élvezete valóságos szükségletet képez a külső szolgálat emberére nézve, sőt hasznára válik a vasuti szolgálatnak magának is. Ezek a helyzetek pedig első sorban azok a zimankós téli napok, de még inkább éjszakák, amidőn a vonatkísérő félnapokon át nem jut meleg hajlékba; amidőn a pályafelvigyázó egész nap, egész éjjel ott ácsorog, kint a vonalon, a hófúvásos helyeken; amidőn a kocsirendező gémberegett ujjai félve nyulnak a csavarkapocs jég-hideg vasához, mert attól kell tartania szegénynek, hogy a vas oda ragad a kezéhez s a bőrt szedi le róla, mintha nagyon forró lenne. Aki nem kóstolta végig ezeket a napokat, aki nem érezte még, miként kezd fagyni ereiben a vér, gerinczében az agyvelő; aki nem küzdött a metsző szelek, vad viharok és hófúvások borzalmaival hosszú órákon, egész napokon át, messze minden emberlakta helytől és messze minden meleg tanyától: az nem fogja megérteni, hogy miért kell a vasuti embernek a pálinka. Az még kevésbé fogja megérteni azt, hogy gyakran csak ez a pálinka tartja meg a lelket az emberekben, sőt hogy csak ennek köszönhető, ha az emberek éberek és ha a szolgálat nagyobb fennakadás nélkül megy. Természetesen csak akkor, amikor ez a pálinkaélvezet nem haladja meg a szükségesnek határait és nem csap át a másik szélsőségre.

Vannak tehát körülmények, amikor a szesz élvezete munka és szolgálat közben is

indokolt. Ámde jól meg kell válogatni ezeket az időket. És soha máskor ennek a rovására — a szesz kedvéért — vétkezni senki ne igyekezzék. Soha többet ne igyék ilyenkor, mint amennyi a test felmelegítésére okvetlenül szükséges.

Mert úgy az olyan alkalmazott, aki túlmegy ezen a megengedett határon, mint az olyan, aki szolgálat közben iszik — feltétlenül reá szolgálnak arra, hogy ezen kihágásuk a legkeményebb szigorral toroltassék meg. Aminthogy a jelenlegieknél sokkal szigorubb rendszabályokat kellene életbe léptetni a szolgálatban való ittasság ellen, s az iszákosságot a vasuti személyzet köréből lehetőleg egészen kiirtani. Meg kellene pedig ezt tenni úgy a forgalom biztonságának fokozása, mint az alkalmazottak családjainak érdekében.

Aki nem tudja, hogy mennyi bajt okoz a vasutaknál a szesz, annak halvány sejtelmé sincs arról, hogy milyen áldás lenne ott az iszákosság kiirtása!

Az alkohol-ellenes mozgalmat jó volna tehát első sorban a vasutakra kiterjeszteni.

Az oroszországi börtönök.

Szomoru karavánok hosszú soraival találkozik az utazó Oroszország majd minden vidékén, de leggyakoribbak ezek a Szibériába vezető úton. Önkénytelenül is megfordul az ember agyában a gondolat, hogy van-e ennyi szerencsétlen befogadására elegendő fogház? Igen, van; mert ma-holnap egész Oroszország egy óriási börtön lesz.

A fehér csár birodalmában háromféle börtön van s ezek Etappe, Perysilicsics és Osztrog nevek alatt ismeretesek. Az elsők tulajdonképpen szállodák, csak hogy nem a vendéglősök, hanem Murawieffek fogadják benne az önkénytelen utazókat. Ilyen szálló-börtönök vannak minden 20—30 mérföldre a Szibériába vezető úton s megháló helyül szolgálnak a deportáltaknak. Az első Tiumenben van; télen 300 személy fér el benne, de nyáron 1000-et is belesajtolnak.

E szerencsétlenek legnagyobb részben az alsóbb néposztályokhoz tartoznak. Egy angol utazó feljegyzése szerint 470 fogoly közül 42 tudott olvasni s csak 12 írni. A jekatarinenburgi statisztikai hivatal feljegyzései szerint az összes elítéltek közül átlagosan csak 3—4 száztóli sorozható a műveltebb osztályokhoz.

Az alsóbb rendűek élmezése naponként 10 kopekbe (15 krajczár) kerül az államnak, míg a műveltebbek 15 kopeket kapnak. A köznép közösen étkezik, de a zsidók és mohamedánoknak meg van engedve, hogy saját szokásaik és törvényeik szerint élmezzék magukat.

A börtönökben mindenütt a legszigorubb fegyelem uralkodik. Ha valaki különös kegyből meglátogathatja a foglyokat, olyan csendességre talál a gyakran 100 embert magában foglaló helyiségben, hogy a légy repülését is meghallhatja. Egy jeka-

tarinenburgi börtönfelügyelő-tiszt sajnálkozva említette, hogy 80.000 fogoly ment át kezén s csak egyetlen egyet volt alkalma megkorbácsoltatni csend-zavarás miatt.

Tobolszk börtöneiben már többnyire a nehéz munkára ítélteteket helyezik el. De szerencsésükre a hivatalnokok kapzsisága miatt könnyebb s így jövedelmezőbb munkát végeznek. Czipészek, szabók, asztalosok nagy mennyiségben vannak köztük, de legáltalánosabb a szivarpapirkészítés. Egy ügyes munkás 5000 papirt készít el naponként, melyért 15 krajczár illetné, de ez is élmezésébe tudatik be. Egy csekélyebb rész téglakészítésre használta-tik s ezek átlagosan 100 téglát gyártanak naponként. Rendesen 5 órakor kelnek s késő estig dolgoznak.

A tomski börtönökben könyvtár is van, de a könyvek legnagyobb részt felvágatlanok és a használat nyomai éppen nem látszanak meg rajtuk, mert a felügyelő szigoruan megkivánja, hogy a könyvtár mindig a legnagyobb rendben legyen. Ezt pedig csak úgy lehet elérni, hogy a foglyoknak csak nézni szabad a könyvekre, de olvasni nem.

Irkutsk már nagyobb haladást mutat, mert ottan börtönkórház is van, bár a szegény foglyok közül csak igen kevesen juthatnak annak jótéteményeihez, mert a legmagasabb tartásdíj naponként 15 kopek, a kórházban pedig 20 kopeket kell fizetni. Akinek tehát nincs módjában a felülfizetés, az kénytelen a nedves börtönfalak között várni a felgyógyulást.

Az orosz börtönigazgatók azt tartják, hogy »*aki szegény, ne legyen beteg*«.

Irkutsktól ötven mérföldre van egy roppant téglá-épület, az Alexandrowszky központi börtön, ez az elítéltek réme. Más néven Zavodnak nevezik. Jelenleg 1589 fogoly sinylődik benne. A hóhérszámba menő börtönfelügyelők itt szerzik legelterjedtebb ismereteiket s valóban érdekes tanulmányokat tehetnek. Képviselve van itt a roppant birodalom minden nemzetisége; tatárok, kirgizek, krimi tatárok, cserkeszek, turkománok stb.

E szomoru útvonalon felemlítendő még: Werschne-Udinsk és Chita, mely utóbbi azonban saját környékétől is megtelik s így nem igen nagy szeretettel fogadja a távol vidékről »*hajtott*« jövevényeket.

Kara hajdan hires aranybányáiban körülbelül kétezren dolgoznak évről-évre eredmény nélkül és mindig nagyobb költséggel. Ugy látszik, a kormány nem vesz tudomást arról, hogy itt már évek óta elapadt az aranyér s bevett szokásként dolgoztat tovább. Az állítják különben, hogy e bányákba küldik a legerősebb kényszer-munkákra ítélteteket; annyi bizonyos, hogy itten a legszigorubb bánásmódban részesülnek a szerencsétlen foglyok, így valószínű, hogy a kormány csak kínzás végett tartja fenn e bányák művelését.

Fegyelmi vétségekért legszelidebb az »*egyed*«, mely aztán vasraveréssel súlyosbítatik. A lábvasak súlya 5-től 14 fontig terjed, míg a kezekre csak 7 fontosakat alkalmaznak. Az orosz törvények szerint a szabadokat testi büntetéssel fenytetni tilos s rab-szolgák is csak ismétlés esetén büntethetők így, de a börtön falai közt — e tekintetben legalább, egyenlőség uralkodik s a felügyelők nem igen válogatják az embert. Felebbezésnek helye nincs, s ha netalán valamelyik elégületlenkedni merészkednék, annak

legfeljebb is perujtásra lehet kilátása s még jó, ha az igazgató beéri e gúnyos megjegyzéssel, hogy »nincs a nadrágjára írva a privilégiuma«.

A testi büntetések között legenyhébb a nyirfavessző alkalmazása, melyet oly csekélységnek tartanak, hogy az ítélet nem az ütések számát szabja meg, hanem az időt.

A »taposó malom« és az angol tengerészek által annyira rettegett »kilencz farku macska« Szibériában nem ismeretesek. A kancsuka eltörlését már régen nagy hangon hirdette a művelt világnak az orosz sajtó. Valóban nem is alkalmazzák, de helyette egy sokkal félelmesebb eszköz, az ugynevezett »troichaska« van divatban, mely egy rézcsapokban végződő három águ korbács.

A börtönigazgatók és felügyelők főjövödelmét a foglyok élelmezése képezi. A kormány megszabja ugyan minden fogoly számára a kellő adagot, de aki a kiszolgáltatott mennyiséget elfogyasztani merészkedik, az sokkal szigorubb bánásmódban részesül. Az így felszaporodó maradék délről estére és estéről délre ismét a foglyok elé kerül, s ez pár ezer fogolynál nem megvetendő hasznót hajt az élelmezési biztosoknak, kiknek évi fizetése legfeljebb 80—100 frtra rúgván, eo ipse a szabad lopásra vannak utalva.

Azért is a tilalom daczára jó fizetés mellett szívesen elnézik, ha a foglyokat barátaik vagy rokonaik kivülről élelmezik, amiáltal aztán temérdek szeszies ital kerül a börtönökbe. Egy asszony minden nap tejet vitt be férjének s a fogoly rendszeren holtrészeg lett tőle, mit a felügyelő észrevevén, elrendelte, hogy a börtönőr előbb mindig kóstolja meg a tejet. Nem használt semmit. A fogoly újból berúgott, míg végre a szigorubb vizsgálat kiderítette, hogy a tejes csupornak dupla feneké volt.

Egy kiszabadult lengyel fogoly elbeszélései szerint a börtönfelügyelők csaknem kivétel nélkül megvesztegettetik magukat. Állandó jövödelmi forrásukat a látogatók képezik. Legjobban megfizettetik a nőt, ki fogoly férjénél látogatásokat akar tenni. Ha férj és feleség mindketten foglyok, jó pénzért egy czellába zárják őket. A hosszabb időre ítélték számait elcsereplik azokéval, kik már büntetésüket csaknem egészen kiállották s van olyan szegény ördög, ki már három kapitulációt is kiszolgált mások helyett. Szóval az úr nemcsak a pokolban úr, hanem még az orosz börtönökben is. *De az ég magas s a czár messze van* — szokták mondani a szegény elitéltek.

A mostani czár még trónörökös korában néhány börtönt meglátogatott, de minden bátorítás mellett sem volt képes egyetlen panasz-szót is hallani a foglyok ajkairól. Végre megsejditve a *gyanus megelégedés* indító okát, két foglyot felszabadított s így nyilatkozatra bírta őket.

Mondják, hogy e látogatás utáni jó időket máig is emlegetik a börtönök lakói.

A trónörökösből azonban czár lett, s a nagy békeapostol most már intelligensebb elemekkel akarja megtölteni Szibéria börtöneit, mert ezerszámra viteti oda a szegény diákokat.

Dr. Luby Gyula.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A **temesvári máv. altiszti kör** egyesületünk lapját legutóbbi választmányi ülésében a maga hivatalos közlönyévé választotta. Amidőn ezt a választást őszinte örömmel tudomásul vesszük és részünkről megköszönjük, csak arról akarjuk a t. választmányt s a körnek minden egyes tagját itt, a mi nyilvánosságunk előtt, biztosítani, hogy a kör ügyeinek mindenkor meleg pártolói és szószólói lésszünk, és hogy azon fogunk igyekezni, miszerint a felénk irányított ezen bizalom meghozza a kör számára jótékony gyümölcseit. Annál nagyobb megelégedéssel tölt el bennünket ez a választás, mert egy kölcsönös jótékonyági egyletnek a közlönye lévén, ezen egylet más foglalkozású tagjaira való tekintettel, lapunk nem lehet kizárólagosan vasuti szaklap. Ámde a vasuti dolgokkal, főként a vasuti kisebb javadalmazásu alkalmazottak szolgálatával és viszonyaival, nem szününk meg soha, egy számunkban sem foglalkozni. Ezt annál jogosabban tehetjük, mert czikkiróink egytől-egyig a külső vasuti szolgálat iskolájában nőttek fel, ismerik annak minden jó és rossz oldalát, tudják, mi válik hasznára, mi válik kárára az odakint küzködő szegény kartársnak és sokkal komolyabb emberek ahhoz, hogysen akár a személyi kultusz, a hiúság, akár anyagi érdekek miatt frázisokkal dobálódzzanak és olyanokat irjanak, ami nem az ő legjobb meggyőződésük. — Egyébként lapunk egyik legközelebbi számában bővebben fogunk foglalkozni a minden vasuti emberre nézve egyaránt fontosnak mondható ezen kérdéssel.

A **kecskeméti vasuti árvaház** javára ujabban a következő adományokat vettük:

Juhász Bruckner Péter, áll. el., Körpa 10 kor. — fill.	
B. I. válaszbélyeg értéke	» 10 »
V. K. I. egy postabélyeg értéke fejében —	» 10 »
A »Kitartás« tisztv. karának adományai:	
Dr. Luby Gyula elnök	20 » — »
Muck Károly pénztárnok	10 » — »
Halbauer Béla ellenőr	2 » — »
Schlesinger Vilmos könyvelő	2 » — »
Hoffmann Ferencz dijnok	2 » — »
Huber Ferencz titkár	4 » — »
Temesváry Alajos szerkesztő	4 » — »

(Utóbbiak ketten egyuttal kötelezettséget vállalván aziránt, hogy a 4—4 koronányi összeg részünkről állandó havi járulékot fog képezni az árvaház javára)

Összesen 54 kor. 20 fill.
Ehhez hozzáadva a lapunk 11. számában kimutatott összeget 15 » 60 »

Eddigi összes gyűjtésünk 69 kor. 80 fill.
A legcsekélyebb adományokat is köszönettel fogadjuk, lapunkban nyugtazzuk és gyümölcösözően elhelyezzük.

Különben az árvaház létesítése dolgában megindított mozgalmunknak kezdenek már a gyümölcsei más irányban is megteremni. Így örömmel jelenthetjük, hogy *Rákos* állomásnak fűtőházi és állomási személyzete folyó évi június hónap 2-án Rákoson,

a Gubek-féle vendéglő és kerthelyiségben műkedvelői előadással, szavalattal, díjtekézésel, világpostával, tombolával stb. összekötött nyári mulatságot rendez, melynek tiszta jövedelme a Kecskeméten építendő vasuti árvaház javára fog fordíttatni. A mulatság iránt már most igen nagy az érdeklődés nemcsak a vasuti, de más társadalmi körökben is, s a sikert előre biztosítja azon szerencsés körülmény, hogy a rendező-bizottságnak sikerült Ofner József és Jármay Béla felügyelő urakat a mulatság védnökeikül megnyernie. A mulatság céljaira igen szívesen fogad el adományokat a »Kitartás« szerkesztője, valamint a rendező-bizottság elnöke, Gombás Károly kezelőtiszt, Rákos-fűtőház.

Egy főnök, akit szeretnek az emberei.

Mindig hangoztatjuk, hogy a szolgálati fegyelem nemcsak nem zárja ki az alantasokkal való humanus bánásmódot, de egyenesen kívánatosá teszi azt. Mert ez a humanitás egy olyan termőfa, amely busásan hozza meg a maga gyümölcseit úgy a szolgálatra nézve, mint az egyének számára.

A közelmúlt napokban láttuk megint megnyilatkozni egy ilyen példáját az igazi fegyelem eredményének. A m. kir. államvasutak északi főműhelyének egyik osztályvezetőjétől, Weisz Ede főmérnöktől vettek búcsút a munkásai. Weisz főmérnök, aki 12 évig állott a műhely V. osztályának élén, szigorával mindig példás rendben tartotta a maga közel 600 emberét; de amellettt átértézte azt is, hogy nem csupán a szigor az, amivel ezeket az embereket hasznos, szorgalmas és derék munkásává nevelheti intézetének. Ezt a szigort a legszébb arányban tudta párosítani a humanizmussal, és hogy milyen haszonnal, annak bizonyosságát adták az ő emberei. Akik nagyon átérték az irántuk való jóindulatot és akik ennek ára fejében a maguk hálájából igen pazar módon juttatnak az ilyen feljebbvalónak!

A búcsú-ünnepély május 4-én este 8 órakor vette kezdetét az északi főműhely ezen osztályának munkás-éttermében.

Az ünnepelt főmérnököt, akit az igazgatóság kitüntető bizalma egy jobb állásba helyezett volt át, szintugy annak kedves nejét küldöttség hívta meg és kísérte az ünnepély színhelyére. Megjelentek munkásaik között az osztály mérnökei teljes számban.

Kovács Alajos gépész, majd Sajó János lakatosmester igazi, őszinte szeretettől sugallt szavakban bucsuztak el munkástársaik nevében a szeretett főnöktől, megköszönve eddigi jótéteményeit és áldást kérve a Gondviseléstől az ő további működésére. Weisz főmérnök meghatottan köszönte meg munkásainak ezt a szeretetet és ragaszkodását és érzékenyen bucsuzva el tőlük, biztosította őket arról, hogy lelke mindig azok között lesz, akiket annyi hosszú esztendőknél át csak becsülni és szeretni tanult.

Azután bucsulakomához ült az egész társaság s a felköszöntőknek nem volt vége-hossza. A lako-

mát nagyban élénkitette a Starck Henrik karmester vezetése alatt álló »Törekvés« dalegyesület, valamint a Strausz Ferencz művezető által dirigált műhelyi saját külön »úri banda«. A tapintatos és ügyes rendezés érdeme Ellbogen Ferenczet, Bendl Alajost és Gróf Gézát illeti. Az estély költségeiből fennmaradt 30 korona a budapesti önkéntes mentőegyesületnek adományoztatott.

... Valóban szép ünnepélye volt ez, ugy az ünnepeltnek, mint a munkástestületnek!

Haláleset. Mint igaz részvétellel értesülünk, egyesületünk egyik régebbi és hű tagját súlyos gyász eset érte. Szádeczky Dániel kassai pályafelügyelő, ottani bizalmi férfinak, ugyanis kilencz éves Gyula fiát vesztette el, ki rövid szenvedés után jobblétre szenderült. Enyhítse a mélyen sujtott szülők nagy fájdalmát az összes tagtársak őszinte, igaz részvéte.

Siralom esztendeje Kolozsvárott. Szomorú esztendeje volt Erdélynek az 1646-iki; szükség, háboru, dögvész látogatta meg. Erről tanuskodik az az 1646-iki városi rendszabály is, mely most a kolozsvári régi kádár-czéh ládájával, jelvényeivel és irataival az Erdélyi Muzeum-Egyesület tulajdonába jutott. A rendszabály, az Isten haragjának kiengesztelésére, szűkebbre vonja a czéhek lakmározásának határait, eltiltja a farsangolást, álarcos menetet, tánczot, muzsikát. Külön két paragrafusban megrendszabályozza az asszonyembereket, leányokat és rideg legényeket (nőtlen embereket), mely két pont az eredeti írásmódban így szól:

Mivel mindenféle szitkozódásoknak is, arrol végezet büntetések alatt, tilalma vagyon; annak is hogy se lakos, se jövevény Asszony emberek Konty nélkül ne járjanak. Ha kik az ellen véténének, comperta rei veritate, Biro Uram Tanátsával az poenat decernallya, és az ki plagalást érdemel, plagával, az ki az Kalodát, oda tételevel büntettessék.

Aztis ő Kegyelme meg hirdettessék, se ben az városon, se kívül a hóstátokon, szolgák, szolgálók, leányok, asszony emberek és egyéb rüdeg legények, öszve valo gyülekezést, lakást, tántzolást, tselekedni ne merészellenek; se pedig senki affélére szállást nékiek ne adgyon. Mert ha ki ad, hat forintal büntettessék. Az öszve gyült szolgák pedig és szolgálók, s-egyéb rüdegségis az Kalitkában téttessék.

A következetes galamb. Belgiumból érkezik hire egy sajátos természetű galambnak. Ez a galamb néhány hét óta már, a vasuti alkalmazottak nagy csudálkozására, következetesen kíséri a Liège és Waremme között közlekedő vegyesvonatot. A vonat reggel kilencz óra ötvenkét perczkor indul; a galamb is. A vonat indulásra pontosan beérkezik s mihelyt a vonat indul, indul a galamb is. Néha a lokomotiv mellett repül, máskor meg az utolsó kocsi követi; utközben sehol, még az állomásokon sem pihen meg. Így repül huszonhat kilométert, körülbelül egy óra alatt. Mihelyt a vonat Waremmebe érkezik, a galamb pihenés nélkül repül vissza Liègebe, a hová déli féltizenkettőre beérkezik.

Letartóztatás nyílt színen. Szenzációs módon zavarták meg nemrég Csikágóban a Bijou-színházban a The Great Northwest szintén szenzációs melodramát. Senyard színész, a darab hőséne alakitója épen azon fáradozott, hogy szerelme tárgyát létra segítségével kimentse az égő házból, mikör meg-

jelent a színpadon két titkos rendőr, nem színpadi rendőr, hanem valóságos, Senyard urat kissé nyersen lerángatták a létráról és elhurezolták. A darabot ugyan végig játszották, mert egy színész átvette Senyard szerepét, de a hatásnak vége volt. Mint utólag kisért, a színészt közönséges lopásért fogták el. A nyáron sokat utazott s a szállókban mindenütt lopott ékszert, pénzt stb.

Életmentő banditák. A párisi Saint-Martin csatorna tájékán az emberek a minap harsány kiáltásokat hallottak:

— Segítség! — Egy ember belefulad a vízbe!

A járókelők a csatornához rohantak és látták, hogy két munkásruhába öltözött izmos ember egy fuldokló arabot ment ki a vízből. A két ember szerencsésen a partra vitte a szegény, fantasztikus honi öltözetben levő arabot, akit aztán a legközelebbi mentőállomásra vittek, ahol lassankint magához tért. A két munkás ezalatt megkapta az életmentésért hatóságilag kitűzött 25 frank jutalmat s ezenkívül a lelkes néző közönség is elárasztotta őket pénzbeli ajándékkal és szivarral. Egyszerre azonban megjelent a színen a megmentett arab és kijelentette, hogy őt éppen a mentői lökték a vízbe. A tömeg kegye persze egyszerre megváltozott s bár a két mentő kegyetlenül tagadott, bortal és ökölrel alaposan eldöngették őket. A rendőrök a mentőket Belonino rendőrbiztos elé vitték és itt megvallották, hogy meglehetősen elterjedt banda tagjai, mely azzal foglalkozik, hogy a mentésre kitűzött díj reményében az embereket a vízbe dobja.

Leány a sorozáson. Nagy derűtséget keltett a minap Gráczban, hogy a katonai sorozó bizottság előtt egy wifrezeni szemre való parasztleány is jelentkezett. Zöldes stájer ruha volt rajta, keblén virágbokréta illatozott, a kezében a fehér behívó lapot lobogtatta. Szemérmesen sütötte le szeméit, mikor a sok daliás legény közt elhaladt s odaállt egyenesen a sorozó-bizottság elé, ahol aztán hamarosan konstatálták, hogy a keresztlevelébe tévedésből irták Aloisa helyett Alois nevet. Így aztán szolgálnia sem kellett, pedig ugyancsak helyrevaló kis katona lett volna belőle.

Megvásárolt s bérbeadott feleség. F. községben történt e hallatlan eset. Cs. öregedő gazdaembernek csinos fiatal felesége volt, aki nagyon megtetszett egy ott állomásozó huszárnak. Kerülgette is a mennyire tőle telt, de a gazda szeme is rajta volt mindig a feleségén, no meg a menyecske sem volt valami kikapós fajta, s ha mindjárt vonzódott is a huszárhoz, nem feledkezett meg az oltár előtt tett esküjéről sem. A huszár jómódu legény volt s nem tudott lemondani az asszonyról, nagyot gondolt s beállított a gazdához,

— Megvenném az asszonyt — ha adná — kezdte a huszár.

— Oszt mit adnál érte, öcskös?

— Adnék vagy száz pengőt!

— Hát te Rózsí, mit szólnál hozzá? — kérdi az asszonyt a gazda.

— Kénd parancsol a házban.

— No, ha az asszony is hozzád huz — hát mikor fizetnéd ki a pénzt?

— Rögvest.

— Oztán vidd is magaddal rögvest.

A huszár megvakarta a füle tövét.

— Azt még nem löhet ám, mert egy évig még a császáré vagyok. Hanem tudja mit? Aren-

dálja ki tőlem addig az asszonyt. Egy év mulva elgyüvök érte.

— Oszt mit adjak érte?

— Hát vagy tíz pengőt adhatna.

— Vagy ötöt!

— Adjék kend hatot erre az évre.

A gazda gondolkozott egy kicsit, azután odanyujtotta a kezét.

— Üsse kő. Eb, aki megbánja!

És szépen megkötötték az üzletet. Az egész dologban az az érdekes, hogy tényleg igaz.

Eredeti reklámok. Egy francia lap hosszabb cikkben ismerteti a reklámcsinálás eredeti és érdekes módjait Angliában és Amerikában. Angliában pl. jól ismert trick az, hogy a reklámcsédulákat ne oszszák szét a járó-kelők közt, hanem rábirják ezeket, hogy ezeket a czédulákat maguk keressék. Így angol pályaudvarokon gyakran egészen or rekt utazójegyek hevernek a földön, melyeken az »I. osztály« szó azonnal föltűnik. A reménykedő utas örömmel kap az ingyen utijegy után, de csak azt tudja meg belőle, hogy »I. osztályu kakaot« X. czégnél lehet kapni. Egy dél-franciaországi borkereskedő nemrég arczképével ellátott prospektusokat küldött szét. »Tisztelt vevőm!« — így szolt a prospektus — »Minthogy nem szerezhetem meg magamnak azt az örömet, hogy önt meglátogassam, fogadja mellékelve hú mását arczképemnek. E kissé szokatlan bemutatkozás után pedig kérem, szerencsétessen továbbra is becses megrendeléseivel, amely esetben önnek kifogástalan borokat szállítok.« — Egy amerikai vendéglős mindennap egy fiatal elefántot sétáltat az utcán, amely ormányában papirlapot tart, a vendéglő étlapját és azt odakinálja mindenkinek. Egy amerikai színházban abban a pillanatban, amikor a függönyt fölvonják, fölemelkedik az erkélyen egy ur és patetikus hangon kiáltja le a terembe:

»Ellátták már magukat D . . . pastillákkal? Valamenyi színész, a ki most játszani fog önök előtt, ezt használja.« A reklámcsinálásnak ezt a módját az Egyesült-Államokban nagyon kultiválják. Egy gyógyszerész egy napon ötven kopaszfejű urat fogad föl, kik este az ő költségén a színházban a földszinten foglalnak helyet. Amikor a függöny felgördül, az 50 ur leveszi czilinderét és tar koponyájukon egy hirdetés olvasható. Egy brooklyni színház igazgatója kétségbeesve konstatálta, hogy egy darabban nem tud telházat csinálni. Szerencsére a társulat egyik tagja kitűnő uszónó volt. A kisasszony délben, amikor legnagyobb volt a forgalom, leugrott a hidról, ahonnan nagy tömeg nézte, amint a vízből kimentették. Amikor az »életunt« hölgyet megkérdezték, hogy miért kereste a halált, így felelt: »X. kisasszony vagyok, a brooklyni színház tagja. Nem tudtam tovább elviselni azt, hogy egy darabban, mely különben mestermű, üres padok előtt játszam.« Ettől a naptól fogva a brooklyni színház minden este megtelt. — London utcáin egy napon egy zárt kocsí keltett föltűnést. A kocsí ablakán át látni lehetett, hogy benn egy sápadt alak fekszik az üléseken, szeméi lezárva, inge véres. A tömeg izgatottan kérdi, hogy szerencsétlenség, bűntény vagy öngyilkosság történt-e? Megállítják a kocsit és körülfogják az áldozatot. A szerencsétlen ekkor egyszerre csak föltápáskodik és zsebéből egy csomó reklámcsédulát huz ki, melyet szétoszt a jelenlevők között.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Temetőben.

*Temetőben csendes az éj, csak a szellő nem alszik,
A zúgása oly messzire — a puszta elhallszik.
Lerázza a temetőnek szomorúfűz levelét . . .
Rázd le szellő bús éltemről a szívemnek keservét!*

*Az életem is egy temető, sír bennem a fájdalom;
Kit szerettem — elhagyott már, legkedvesebb
virágom.*

*Szellő, szellő, gyenge szellő, rázd le szívem keservét,
Hozzad vissza bús életemnek az elrabolt levelét.*

*Temetőben csendes az éj, csak a szellő nem alszik,
A zúgása oly messzire — a puszta elhallszik.
Elhallatszik egész hozzám és én hallom mit beszél:
A mi hervad, az sohasem több tavaszt már nem
remél.*

Schuster Endre.

A malom ostroma.

— Zola E. után francziából fordította *Luby Gyula.* —

IV.

Már hajnalban nagy zaj töltötte be a malmot. Merlier apó kinyitotta leánya szobájának ajtaját, s Francziska halványan, de nyugodtan lépett az udvarra. Ott azonban önkénytelen borzadály fogta el, midőn a kút mellett egy köpönyegre terítve megpillantotta egy porosz katona holttestét.

A halott körül álló katonák dühös hangon kiabáltak és hadonásztak. Többen közülök ökleikkel fenyegették a falut. A tisztt előhivatta Merlier apót, mint a község biráját.

— Ime egy emberünk — mondá dühtől elfojtott hangon — kit meggyilkolva találtak a folyó partján . . . Rettenő példát kell mutatnunk, s számítok önre, hogy segíteni fog fölfedezni a gyilkost.

— Rendelkezzék velem — mondá szokott hideg vérrel a molnár. — De azt hiszem, ez nem lesz könnyű.

A tisztt lehajolt, hogy elhárítsa a köpönyeget, mely a halott arcát borította. Egy borzasztó seb tünt elő. Az őrt a torkán szúrták meg, s a fegyver a sebben maradt. Egy fekete nyelvű konyhakés volt.

— Nézze meg e kést, — mondá a tisztt Merlier apónak — talán ez nyomra vezethet bennünket.

Az aggastyán megrázkódott. De csakhamar összeszedte magát, s anélkül, hogy egy arcizma is megmozdult volna, így válaszolt:

— A mi vidékünkön mindenkinek van ilyen kése . . . Lehet, hogy katonája megunt a csatározást és maga vetett véget életének.

— Hallgasson! — kiáltá dühösen a tisztt. — Nem tudom, mi tart vissza tőle, hogy lángba boríttassam az egész falut.

Szerencsére, háragjában nem vette észre Francziska megindulását, ki kénytelen volt leülni a kút melletti kőpadra. Minden igyekezete dacára sem volt képes elvonni tekintetét a holttestről, mely csaknem lábainál terült el. Ez egy magas, szép

fiatal ember volt; szőke haja és kék szemeivel igen hasonlított Domokoshoz. E hasonlatosság szívébe nyilallott. Elgondolta, hogy talán ez is siró kedvest hagyott maga után valahol Németországban, s megismerte kését a halott torkában. Ő okozta halálát.

Ez alatt a tisztt vadul fenyegetőzött, midőn több katona rohant elő. Még csak most vették észre Domokos eltűnését. E fölfedezés roppant izgatottságot szült. A tisztt a hely színére sietett, kinézett a nyitva hagyott ablakon s mindent megértve, feldühödve tért vissza.

Merlier apót nagy zavarba hozta Domokos szökése.

— Az ostoba — mormogá — mindent elront. Francziska halálos aggodalmakat állott ki. Atyja különben nem is gyanította, hogy bűntárs volt.

— Most már tisztában vagyunk — folytatá az öreg.

— Ez a nyomorult! Ez a nyomorult! — kiáltott a tisztt. Bizonyosan az erdőbe bujt . . . De meg kell, hogy találjuk, vagy az egész falu lakolni fog érte.

Azután a molnárhoz fordult:

— Önnek tudnia kell, hogy hol rejtőzik.

Merlier apó csöndes mosolyával az erdők nagy kiterjedésére mutatott.

— Hogyan lehetne ezekben egy embert megtalálni? — mondá.

— Oh! lenni kell itt barlangoknak, melyeket ön jól ismer. Tíz embert adok ön mellé, vezetni fogja őket.

— Szívesen. Csakhogy legalább nyolcz napra van szükségünk, hogy az egész környéket bejárjuk.

A tisztt veszett dühre gyult, az aggastyán nyugodtságát látva. De maga is belátta szándékának kivihetetlenségét. Csak ekkor vette észre a löczőn ülő halvány Francziskát. A leány nyugtalan magatartása meglepte őt. Kis időre elhallgatott s figyelemmel vizsgálta a molnár és Francziska arczat.

— Ez az ember talán a leánya szeretője? — kérdé hirtelen az aggastyántól.

Merlier apó arcza hamuszint öltött; azt hitte volna az ember, hogy mindjárt reá veti magát a tisztre és megfojtja. De összeszedte magát s nem felelt. Francziska kezeibe rejté arczat.

— Igen, úgy van — mondá a porosz. — vagy ön, vagy leánya segítettek a szökésben. Önök bűntársai . . . Még egyszer kérdem: szándékoznak-e őt kiszolgáltatni nekem?

A molnár nem válaszolt. Megfordult s közönyösen a levegőbe nézett, mintha nem is ő hozzá szólottak volna. Ez még dühödtebbé tette a tiszttet.

— Így hát önt fogom helyette főbelövetni!

És újra előparancsolta a tizenkét katonát. Merlier apó megőrizte nyugodtságát. Mindössze vállait vonogatta. Persze nem hitte, hogy ily könnyen főbe lőjjenek valakit. Végre midőn a katonák sorakoztak, komoly hangon így szólt:

— Hát igazán valóság ez? . . . Ám legyen. Ha csakugyan kell önnek valaki, inkább én legyek, mint más . . .

De Francziska föluggrott s fájdalmas vonaglásal hebegé:

— Kegyelem, uram, kegyelem; ne bántsa atyámat. Öljön meg engemet helyette . . . Én segítettem

Domokost a szökésben. Én, egyedül én vagyok a bűnös!

— Hallgass — kiáltá Merlier apó. — Miért hazudsz? . . . Szobájába zártam az éjjel, uram. Biztosítom, hogy hazudik.

— Nem, nem hazudom — mondá hevesen a fiatal leány. Lemásztam az ablakon s Domokost szökésre birtam . . . Ez a való . . . csakis ez.

Az aggastyán elhalványult. Leánya szemeiből látta, hogy igazat beszél s elrémült. Oh! ezek a gyermekek, hogy elrontanak mindent az ő szívökkel! Azután megharagudott:

— Ő bolond, ne hallgasson reá! Ostobaságot beszél . . . Menjünk végezzünk!

Francziska még ellenszegült. Letérdelt s összekulcsolta kezeit. A tiszt nyugodtan szemlélte e fájdalmas jelenetet.

— Ej, — mondá végre — a másik elszökött s így atyját veszem elő helyette . . . Igyekezék megtalálni a másikat, s atyja szabad lesz.

Ez iszonyu ajánlatra Francziska egy ideig meredt szemekkel nézett reá.

— Ez borzasztó — mormogá. — Hol találjam meg Domokost ez órában? Ő elment, mit tudom én, hová?

— Válasszon. Vagy ő, vagy atyja!

Oh! Istenem, hát választhatok-e? De ha tudnám is, hogy hol van Domokos, választhatnék-e! . . . Megszakad a szívem . . . Inkább rögtön meghalok. Igen, ezen hamarabb tul leszek. Öljön meg kérem, öljön meg . . .

E kétségbeesés türelmetlenné tette a tisztet s így kiáltott föl:

— Most már legyen elég. Ne mondja, hogy jóindulattal nem vagyok: két órát adok önnek . . . Ha szeretője két óra alatt itt nem lesz, atyja fog lakolni helyette.

(Folytatjuk.)

A rátóti utas.

— Irta: Máv Zakariás. —

»Rátót, Rátót, hová lettél?!
Szép híredből beh kiestél!«

Imigyen énekelt valaha egy híres-neves poéta-ember. Ha nem is éppen Rátótról, hanem a poros, homokos Rákosról. De nagyon ráillik a vers immáron Rátótra is, mert rég ideje annak, hogy még az emlékezete is begyepesedett eme híres községnek, ahol postásnak fogadták fel a nyulat, szabónak a rákot, ahol keresztben vitték át az erdön a létrát és kötélén huzták fel a templom tornyának párkányára — legelés végett — a falu bikáját (a kötelet a nyakára kötvén persze).

Mondom, rég ideje mult mindezeknek már nagyon. A fiatalok már hirtől sem becsülik meg a rátóti embernek nevezetes esztét. Ami pedig valamikor az egész országot nem egyszer nagy bámulatba ejté vala.

Hanem nem azért nagy ész az, hogy örökre elveszszzen. Megnyilatkozott megint. Mint arany a sáros iszapban.

Vala pedig ez a sáros iszap: Szalai János uram, rátóti pógártárs. És vala ez az arany: Szalai János uramnak az esze.

Hogy volt, hogy nem volt, elég az hozzá, hogy megesett, hogy Szalai János uram egy szép napon felkapaszkodott a gőzösre. Már mint arra, a melyik a szárazon futkos. Annak is egyik pirosbársonyos úri

ketreczébe. Ugy tolta ki magából a pipafüstöt, hogy a masina is elszégyenkezett belé. A bűdösségtől meg az utasok szöktek ki az egész »bagony«-ból.

A vonat elindult és Szalai uram kezdett bele tanulni az úri módiba. Zsiros fejét neki feszítette a piros bársonyos falnak, sáros csizmáit felrakta a szemközti bársonyos ülésre, piszkos körmeivel hol a pipa hamuját nyomogatta, hol a kupé fehér tapétáját kenegette végig. Közben pedig olyan hegyeseket szercentett a padlóra, hogy az árnyalásokon levő pecsétek csekélység volnának ezekhez a pádi-mentom-metáliákhoz képest. Szóval: kutyamód jól érezte magát.

Egyszerre nyílik a kocsi ajtaja, a folyosón léptek zaja közeledik. Meg más hangok is hallatszanak, de nem áldásra vagy imádságra vonatkozó.

A kalauz jött.

— Hát kend hogy kerül ide be? — szólítja meg gyanus udvariassággal a rátóti utast, a mint észreveszi annak nagy úri mivoltát.

Szalai uram előbb olyant huz a pipából, hogy a füle is előre konyul, azután a kalauznak szeme közé fujja a füstöt, és minekutána még egy akkora karikát köpött volna a kocsi padlójára, mint a kalapja, rettenetes flegmával válaszol:

— Csak úgy.

— Csak úgy? Hát kend nem tudja, hogy ez első osztály? Vak kend, hogy ezt nem látja? Nem volna jó kendnek a marhakocsi is? — tudakolja tovább tőle telhető udvariassággal a kalauz.

— Semmi köze hozzá az úrnak. Érti?

— Még hogy semmi közöm hozzá? Mutassa csak a bilétáját; majd rögvest meglássuk, hogy van-e közöm hozzá vagy sem.

— Bilétát? Az nincs. Nem is köll. Mert én a király utasa vagyok. A király utasának meg a legjobb bagony dukál. Hát már most úgy nézzen rám az úr. Rekezum!

A kalauznak nagyot villant a szeme.

— Nem rátóti ember kend?

— Az hát. Hisz látja az úr, hogy a király utasa vagyok. Az pedig csak rátóti ember lehet. Hát minek kérdi az ur?

— Ugy-ugy; a király utasa. De hol van róla az attestátum? Mert én csak annak hiszek ám!

— Annak hisz? Hát higyen neki. Én majd magamnak hiszek, meg a Hózentráger Jakabnak. Mert az, ha zsidó is, de okos ember, az jobban tudja, mint az úr. Attestátum pedig nincs.

— Oszť mit mondott a Hózentráger Jakab, hogy miért a király utasai a rátóti emberek?

— Hogy mit mondott? Hát azt mondta, hogy aszongya jön nemsokára a király. Oszť aki a király utján egy hétig ingyen dolgozik, azt a király a háza népével együtt a gőzösön egy hónapig ingyen viteti. Az mondta.

— Bizonyosan nagyon rosszak lehetnek Rátót körül az utak?

— Hát persze, hogy rosszak. De ki a fene csináltassa meg őket? Talán bizony azér, mert hogy a Jakab majd minden nap a városba megy! Az köllene az adta zsidájának, jó ut. Majd, ha kileli ötvenszer a hideg!

— De most, hogy a király jön, csak megcsinálták?

— Most megcsináltuk. Még a biró is kint talicskázott. Az is a király embere lett. Jövő héten jön erre. Bucsura mennek, mindenestől. A kis bír-

kat is magával viszi. Velem akart jönni, de hát holnap vagy holnapután ellik a riska tehene, a miatt otthon kell maradnia. A feleségét, azt nem hozza magával. Mert hogy az is várandós nagyon, oszt az uton ne érje a baj. Hát az csak maradjon otthon. Annak nem kell segítség. Mondok, hogy azután bíró uramnak is ekkora bagony legyék, hallja az úr!

— Lesz, lesz, akár kettő is. Hanem atyámfia, ha én a király utasa volnék, ilyen büdös dohányt még se színek ám!

— A jövő héttől fogvást minden embernek ingyen bőrszivar jár egy hónapig, meg ingyen cigaretti. A Jakab mondta, pedig az csak jobban tudja talán, mint az úr, vagy mi? Majd akkor oszt nem pipázunk.

— Jól van no. Majd nekem is ad azokból a cigárokból. Most azonban bujjék el kend jól ebbe a szakaszba, majd én lezárom az ajtót, behuzom a függönyöket, hogy senki se ki, se be ezen az ajtón és senki kendet ne lássa. Mert zsandárok járnak a vonaton. Valami embert keresnek, aki azzal bolondítja a világot, hogy ő a király embere. Lánczot is láttam az egyik zsandárnál. Hát jó lesz kendnek veszteg maradni.

De már erre alább szállott Szalai uramnak a virtusa. Püspök, gróf, főispán, viczeispán, szolgabíró: neki mind nem imponál. Hanem a zsandár — az már valami. Attól jó messzire lennie az embernek. Mert há tiszta is a lelkiismeret (ami ugyan nem egészen bizonyos), sohasem lehessen tudni, hogy miért fogdossa meg a szegény embert, mit akar belőle kifundálni. Nem jó azt a kakastollat megfujni. Azért hát nyugodtan türte »a király utasa«, hogy a kalauz minden ablakot, nyilást lezárjon és jól lefüggönyözzön s az ajtót is rázárja.

A legközelebbi állomáson a kalauz a mozdonyvezetővel némi sürgős eszmecserét folytatott, s aligha csalódunk, ha ennek a beszélgetésnek tulajdonítjuk, hogy a mozdonyvezető a vonatot a szép verőfényes tavaszi nap daczára fűteni kezdte. A gőzfűtési csövek ugyan még ott voltak a kocsikon, de az állandóan szép idő már régebben szükségtelenekké tette őket. Csak a hivatalos dátumot várták, hogy nyári pihenőjüket megkezdjék valami sötét raktárban.

Rövid idő múltán az utasok mindenütt szidták a mozdonyvezetőt, mint a bokrot és sietősen »hidegre« állították a gőzfűtési micsodákat. Csak egy utas hallgatott, csendesesen, egymagában gubbasztván az első osztályú kocsi egy elsötétített szakaszában: Szalai uram, a király utasa. Eleinte jól esett neki a meleg és szinte kéjelgett benne. De a mikor a kupé levegője mindjobban átmelegedett, a mikor az ülések alól kiömlő nagy forróság már a lábaszárát is kezdte égetni, a király utasa kezdte megenni a dicsőséget. Ahhoz nem értett, hogy mi az a gőzfűtés, vagy hogy miképen kelljen azzal banni. Az írás-olvasás mestersége nem rátóti ember számára teremtdött. Hát csak izzadt tovább. És hogy némileg türhetőbb legyen mégis az állapota, egymás után rakta le magáról a kalapot, a mándlit, majd utána a lajbit is. Ez sem volt elég. A torkát nagyon fojtogatta a hőség, hát lecsavarta a kétöles nyakkendőt is. Közbe-közbe hol a kalappal, hol a mándlival igyekezett eltönni a kiáradó melegség kutforrását, ott az ülések alatt. Majd meg ablakot, ajtót próbált nyitogatni, — üsse kő, ha meg is látja a zsandár — de ez

sem sikerült. Sem az ablak nem olyan, mint Rátóton, sem a kilincs. Az ördög tud ezekkel banni!

Az ám, az ördög. Szalai uram kezdte kitapasztalni, hogy ha ez a multság soká tart még ezen a módon, hát ő alighanem a poklok tornáczára jut. A szelét már érzi. Pedig oda ő még nem akar ám utazni. Elátkozta még azt is, aki neki azt a tanácsot adta, hogy ő valaha vasutra üljön. Ezt kívánta ő szíve mélyéből a poklok legfenekére. Elkezdett tehát torkaszakadtából kiabálni, orditozni, s ökleivel verte a kupé falait. Amitől azután még jobban neki izzadt. Kiabálását persze senki sem hallotta. Utoljára már egészen elkábult a nagy forróságtól és csak azt érezte, hogy a testén leömlő sok víz kezdi megtölteni a csizmáját, mert a lába csak úgy pocsog benne.

Kínjai már majdnem tetőpontjukat érték el, amikor a vonat megállt egy állomáson. A király utasa által elkövetett újabb orditozásra és dörömbölésre minden épkézláb-ember az első osztályú kocsi köré sereglett. A kalauz kinyitotta a kupé ajtaját. A kiömlő forróság majd leütötte a lábáról.

— Hát kendet mi leli? Majd hogy a stációt veti föl a lármaival! Mi baja?

— Hjahajaj, kalahúz uram, jaj! Csak innen ereszszenek ki hamar. Megfulladok, meg. Hjahajaj! — és emberünk csak úgy kapkod levegő után. Majd sietve kapkodja fel czókmókját és rohanni akar kifelé.

— No no. Hová siet kend? Maradjon csak bent, hiszen még két állomást kell kendnek menni!

— Megy a nehéz nyavalya, de nem én. Inkább gyalog megyek vissza Rátótra, de gőzösre többé nem ülök. Hogy üssön belé a hétágu istennyila. Még abba is, aki kitalálta!

S a király utasa oly gyorsan elszelelt, a milyen gyorsan rátóti embert mozogni emberfia még nem látott.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Bélaháza. Köszönjük a bizalmat. Ügyében eljárunk és amit tehetünk, az meg fog történni részünkről. Bővebb értesítés levélben megy, azonban egy kis türelmet kérünk, mert rendkívül igénybe vagyunk véve más hasonló dolgokkal. Mellékelve volt válaszbélyeg értéke kecskeméti árvaház javára könyveltetett.

H. E. Temesvár. Szives levelét vettük. A benne foglaltaknak öszintén örvendünk és várjuk az értesítést. Könyvek a hét vége felé küldhetők csak, mert itteni készlet teljesen elfogyott s a bizományosok tartalékkészletét kell már visszahoztatnunk. Talán még összekerül néhány példány.

G. E. pályafelügyelő. Igaza van. Az már régen bebizonyított dolog, hogy annyi szorgalommal, annyi buzgósággal, oly gyorsasággal és igyekezettel, arczának annyi verejtékével a világnak egy munkása sem dolgozik, mint a pályafenntartási munkás. Az a régi vicces szójárás, hogy az osztálymérnök hajtányozik és néz, a pályafelügyelő ballag és néz, s a pályamunkás ácsorog és néz — az már régen divatját multa. Ma már egészen, de egészen másként áll a dolog.

... Avagy nem hiszi?

Sch. E. Déva. Egyiket mai számunkban hozzuk. A többi nem közölhető.

568. sz. tag. Elnök urhoz intézett levele tárgyában értesítjük, miszerint ez annyira az üzletvezetőségnek hatásköréhez tartozó rendelkezés volt, hogy ez ellen orvoslás

csakis magánál az üzletvezetőségénél kereshető. Arra a tévedésére is figyelmeztetni akarjuk, hogy az ilyen eljárásnak meghonosítása egy referenstől függ csupán. Dehogy függ attól. Mielőtt az ilyen rendelkezés kiadatik, hozzászólnak ahhoz nemcsak az állomások, forgalmi főnökségek és osztálymérnökségek, de az üzletvezetőségnek érdekelt osztályai is, és jól megrágnak, hogy kinek a terhére rovassek az ilyen szolgálat. Az ottani helyi viszonyokat nem ismerjük annyira, hogy érdemben hozzászólhatnánk a kérdéses rendelkezés mikéntjéhez. De a levelében említett egyéb viszonyok megbeszélésétől nem zárkozunk el, s alkalmilag, egy cikk keretén belül, visszatérünk a dologra.

Kiváncsi. Igen, Fülöp Béla, aki munkáját a tagtársaknak ajánlja, ugyanaz, aki a lapunk f. évi 5. számában említették. Súlyos baleset folytán egyik lába töben lemetstetvén, mint egyesületünk tagja 1000 korona segélyt kapott. Mikor pedig a kórházat elhagyta, egy kis üzletet rendezett be magának ebből a pénzből, s a jövőjét ekként biztosította. Ajánljuk őt s az üzletét a tagtársak szives figyelmébe.

Miskolcz. Válgék csak bakter az urból, majd érdekelni fogják a magas dereku, meg az alacsony dereku gyümölcsfák is. Vagy azt hiszi, hogy minden szegény ember csak az uraságtok által dédelgetett különféle derekak iránt érdeklődik? Legyen nyugodt, kíváncsiságát kielégíthetjük; sőt még a vastagbélü, sárga külsejü görög-dinnye termelésére is megtanítjuk.

W. L. Nagyvárad. Ne méltóztassék türelmetlenkedni. A vers nagyon jó, csak azt kell előbb megnéznünk, hogy ki írta el öntől. Mert határozottan emlékszünk reá, hogy már egyszer olvastuk valahol. Az ön érdekében lesz tehát, ha a plagizátort mielőbb kipuhatoljuk. Ugyebár?

Vécei Frigyes, Budapest, 99 korona 34 fillért; **Gyalai Gábor, Tószeg,** 45 korona 97 fillért; **Polgár Sándor, Fiume,** 70 korona 60 fillért; **Zsigó György, Nagyvárad,** 40 korona 12 fillért; **Holubek Lambert, Miskolcz,** 37 korona 90 fillért; **Egyházy János, Esztergom,** 33 korona 60 fillért; **Vécei Vilmos, Budapest,** 29 korona 64 fillért; **Ehrlich József, Déva,** 29 korona 49 fillért; **Sziklai László, Budapest,** 28 korona 30 fillért; **Tóth Ferencz, Anina,** 27 korona 40 fillért; **Gáspár Vilmos, Csákovár,** 25 koronát; **Szádeczky Dániel, Kassa,** 22 korona 44 fillért; **Moldoványi Ferencz, Kiszács,** 19 korona 79 fillért; **Lócsey György, Tövis,** 18 korona 96 fillért; **Radványi János Ödön, Gány,** 18 korona 33 fillért; **Balázs Márton, M.-Ludas,** 16 korona 49 fillért; **Galba Máttyás, Lipótvár,** 16 korona 20 fillért; **Kocsis István, Piski,** 13 korona 43 fillért; **Lovass János, Nagy-Károly,** 11 korona 74 fillért; **Kemény Pál, Budapest,** 13 korona 56 fillért; **Zsebök István, Ács,** 10 korona 10 fillért; **Magyar Mihály, Kis-Várda,** 10 korona 20 fillért; **Béczy Vincze, Ivanec,** 9 korona 90 fillért; **Mattyasovszky Gyula, M.-Szék,** 8 korona 70 fillért; **Szepessy József, Solyom,** 8 korona 44 fillért; **Doór Ferencz, Alsó-Árpás,** 8 korona 54 fillért; **Iltsik Lajos Árpád, Zimony,** 8 korona 34 fillért; **Kertész Albert, Szaár,** 6 korona 70 fillért; **Tóth János, Báltaszék,** 6 korona 50 fillért; **Szathmáry József, Dorogh,** 13 korona 18 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — **Perényi János, Debreczen,** december hóra; **Müller József, Sásd,** december és január hónapokra, főlöslég 3 korona 20 fillér; **Müller Adolf, Péczel,** január hóra; **Listár János, R.-Csaba,** február hóra; **Mayer József, Nógrád,** február hóra, főlöslég 2 korona 60 fillér; **Littomericzky János, Hatvan,** márczius hóra; **Mészáros László, Derecske,** márczius hóra; **Geczik János, Ungvár,** márczius és április hónapokra; **Arady Ferencz, Ujpest,** márczius és április hónapokra; **Tóth Mihály, Kaposvár,** márczius és április hónapokra; **Szalay János, Komárom,** április hóra; **Manzer Vilmos, Budapest,** április hóra; **Kézdi Mihály, Héjasfalva,** április hóra; **Brandstetter Sándor,**

Báziás, április hóra; **Wittine György, Péczel,** április hóra; **Lézinger István, Ó-Barok,** április hóra; **Taksa András, B.-Ujfalva,** április hóra; **Polcz József, Temesvár,** április hóra; **Péter Illés, Selyp,** április hóra; **Csamangó Ferencz, Gyála,** április hóra; **Hóhágyi János, M.-Szlátina,** április hóra; **Juhász Ferencz, Budapest,** április hóra; **Blazsek István, Léva,** április hóra; **Schill Károly, B.-Berény,** április hóra; **Gál István, Budapest,** április és május hónapokra; **Asztalosvsky Lajos, Piski,** április és május hónapokra; **Gottrich Sándor, Szt.-Lőrincz,** április és május hónapokra; **Pétermann Keresztély, Nagy-Röcze,** április és május hónapokra; **Ujhelyi János, B.-Ujfalva,** április és május hónapokra; **Bradák István, Szt.-István,** április és május hónapokra; **Horváth János, Gyanafalva,** április és május hónapokra; **Szász István, Székely-Kocsárd,** április és május hónapokra; **Masznik Lajos, Báltaszék,** április és május hónapokra; **Órmossy János, Budapest,** április és május hónapokra; **Sánta Donát, Segesvár,** április és május hónapokra; **Csordás János, Jászberény,** április és május hónapokra; **Tusán József, Budapest,** április és május hónapokra; **Hegedüs Mihály, Budapest,** április és május hónapokra; **Buczkó György, Rima-Szombat,** április és május hónapokra; **Gulyás Mihály, Győr,** április és május hónapokra; **Fenyér Ferencz, Magyar-Óvár,** május és június hónapokra; **K. Nagy Domokosné, Zilah,** május és június hónapokra; **Tatarik Mihály, Mező-Kövesd,** május és június hónapokra; **Für Vilmos, Fogaras,** május és június hónapokra; **Kurtás Lőrincz, Piski,** május és június hónapokra; **Tóth József, Kálló-Somján,** május és június hónapokra; **Chrien Ádám, Selmeczbánya,** május és június hónapokra; **Hubátka József, Báziás,** június és július hónapokra; **Markuszek József, Kecskemét,** február, márczius, április és május hónapokra; főlöslég 1 korona 60 fillér; **Findling Vilmos, Petrozsény,** január, február, márczius, április és május hónapokra; **Maár Ferencz, Nebojszán,** január, február, márczius és április hónapokra; **Rusz Vilmos, Zágráb,** május, június és július hónapokra; **Vavrik Vilmos, Zágráb,** május, június és július hónapokra; **Werner Dániel, Zágráb,** május, június és július hónapokra; **Czirkovics István, Zágráb,** május, június és július hónapokra; **Halász Sándor, Petrozsény,** április hóra könyveltük.

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Olvasóink köréből.

Ismeretség hiányában keresek rokonom részére ezen úton egy nyugdíjképes budapesti vasuti hivatalnokot (izr.). Hozomány 15.000 korona, butor és szép kelengye.

Szives ajánlatot lehetőleg fényképpel el látva e lap kiadóhivatalába »Budapesti« czimen kérem.

Alkalmi vétel.

Egy faragott, szekrényes szőnyeg-diván 35 frtért, egy matraczos bordeauxbőr-diván 12 frtért, egy kéttámlás ugyanolyan diván 12 frtért és 3 rétü matraczok 4 frttól feljebb azonnal eladók.

Vidéki megrendelések, javítások olcsón és pontosan eszközöletnek. Budapest, Sajó-u. 2.

Fülöp Béla.